

Az evangélium döntésre hív

Alkalom: vasárnap de

Dátum: 2021.06.27.

Ige: ApCsel 24,10-22

1Kor 1,18-25 ¹⁸Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje. ¹⁹Mert meg van írva: „Véget vetek a bölcsék bölcsességének, és az értelmesek értelmét semmivé teszem.” ²⁰Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világ vitázója? Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét? ²¹Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében, tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket. ²²És miközben a zsidók jelt kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek, ²³mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, ²⁴de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt az Isten ereje és az Isten bölcsessége. ²⁵Mert az Isten „bolondsága” bölcsőbb az emberek bölcsességénél, és az Isten „erőtlensége” erősebb az emberek erejénél.

Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! Az a történet, amit a mai istentiszteleten felolvastam a Cselekedetek könyvének 24. fejezetéből, visszanyúlik egészen a könyv 21. fejezetéig. Ezt másfél héttel ezelőtt olvashattuk a Bibliaolvasó Kalauz napi beosztása szerint. Hadd foglaljam össze néhány gondolatban ezeket a fejezeteket, a mai igénk előzményeit.

Pál közeledik Jeruzsálem felé, és útja során felkeresi a keresztyén közösségeket, gyülekezeteket, mert minden lehetőséget megragad azért, hogy találkozzon testvérekkel. Amerre csak jár, mindenütt figyelmeztetik őt a testvérek, hogy ne menjen Jeruzsálembe, mert ott őt elfogják és megkötözik, fogságba vetik.

A 21,4-ben például ezt olvashatjuk a tiruszi látogatásáról: *„Felkerestük a tanítványokat, és ott maradtunk hét napig. Ők a Lélek indítására azt mondták Pálnak, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe.”* Majd Cézáréába érve felkereste őt egy próféta, akit Agabosznak hívtak. Ő *„levette Pál övét, megkötözte vele saját kezét és lábát, és ezt mondta: Így szól a Szentlélek: Azt a férfit, akié ez az öv, így kötözik meg Jeruzsálemben a zsidók, és pogányok kezébe adják.”*

Szóval Pál városról városra járva kapja a figyelmeztetéseket, hogy ne menjen tovább, mert ellenségei elszántan készülnek az elfogására. Ő azonban meg van arról győződve, hogy neki tovább kell menni ezen az úton, és Jeruzsálembe kell mennie. A féltő, figyelmeztető tanácsokra ezt felelte Pál: *„Hiszen én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.”* (21,13)

Ezek után nem vitatkoztak tovább vele. A barátai a Lélek által szóltak, amikor megjövendölték Pál fogságát. De ebből arra következtettek, hogy jobban tenné az apostol, ha nem menne Jeruzsálembe. Ő azonban meg volt arról győződve, hogy Isten akarata a fogság is. Ezért Pál ezekben a próféciákban nem azt látta, hogy meg kellene hátrálnia, hanem annak a megerősítését ismerte fel, hogy az Istentől kapott apostoli küldetésének most egy nehéz szakasza következik, melyre sokféleképpen fel szeretné őt készíteni az Úr.

És valóban, ahogy megérkezett Jeruzsálembe, nem sok idő múlva el is kezdődött az a kálvária, amit Fülöp evangélista négy lánya, meg Agabosz próféta és a tiruszi keresztyének megjövendöltek.

Pált elfogják a jeruzsálemi templomban, mert félreértik, vagy talán szándékosan félremagyarázzák azt, hogy miért van ott. Az ott állomásozó római légió parancsnokát, az ezredest is felhasználják alattomos tervükhöz Pál ellenségei. Az ezredes azonban józan és megfontolt ember, aki feleslegesen nem bánik keményen a foglyaival. Különösen akkor változik meg a hozzáállása, amikor megtudja, hogy Pál római polgárjoggal rendelkezik.

Az is tudomására jut, hogy az apostol ellen merényletet terveznek ellenségei, ezért titokban elviteti őt egy fegyveres kísérettel Cézáréába, hogy Félix helytartó mondjon felette ítéletet. Pál, amikor lehetőséget kap, bölcsen védekezik a helytartó előtt, és leleplezi a zsidók hazugságon alapuló vádjait. Ebből a beszédéből tudjuk meg azt, hogy valójában az volt az oka, hogy ellene támadtak a zsidó vallási vezetők, hogy Jézus Krisztusról tanított, hogy Jézust a próféták által megígért Messiásnak vallotta, és hogy a halottak feltámadásáról is beszélt a tanításában.

Általánosságban a feltámadásról, és Krisztus feltámadásáról szóló tanítás pedig elengedhetetlen része keresztyén hitünknek. Az 1Kor 15. részben ezt írja Pál: **¹²Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nem támadnak fel a**

halottak? ¹³Hiszen, ha nem támadnak fel a halottak, akkor Krisztus sem támadt fel. ¹⁴Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is.

Szóval, amikor védőbeszédében Pál ahhoz a gondolathoz érkezett, hogy „*A halottak feltámadása miatt vádolnak engem ma előttetek!*”, akkor Félix helytartó lezárta a tárgyalást és elnapolta az ügyet. Nekem úgy tűnik, hogy **ezen a ponton kezdett igazán személyessé és személyesen is nagyon kínossá válni Pál beszéde és hitvallása** a helytartó számára. Talán ezen a ponton Félix megérezte azt, hogy az ő élete felett nem csupán a római császár van, aki elől sok mindent eltitkolhat, vagy akivel sok mindenben még cinkosok is lehetnek, hanem mindenki felett ott van a Mindenható Isten, akit nem lehet félrevezetni, sem lefizetni, aki igaz bíró az élete felett, és mindenki felett álló hatalmas Úr.

Gondoljunk csak bele abba, hogy ha nincs feltámadás, ha a halottak nem támadnak fel, akkor gyakorlatilag nem kell számolni tetteink következményével, nem kell számolni azzal, hogy bárki is egyszer felelősségre fogja vonni az embert. És emellett, ahogy az apostol is írja, ha nincs feltámadás, akkor értelmetlen hinnünk Krisztusban.

Pál beszédének – így a mi hitünknek is – egyik sarokpontja az, hogy hisszük-e azt, hogy van feltámadás, vagy sem. Döntésünk mindenképpen nagyon komoly következményekkel jár, akár hisszük, akár elutasítjuk a feltámadást. Félix helytartó azonban nem állt készen akkor élete legfontosabb a döntésére, hogy döntsön Krisztus mellett vagy ellen, ezért elnapolta Pál apostol ügyét. Attól félek, hogy később sem hozta meg ezt a nagyon fontos döntést.

Annyira tipikus emberi jellemvonás az, amit Félix helytartónál látunk. Az emberek igen jelentős száma nem tud, vagy nem akar meghozni jelentős és életbevágóan fontos döntéseket. Itt van erre jó példaként a covid-19 vírussal szembeni védőoltás kérdése. Amikor elkezdődött a járvány, akkor úgy tűnt, hogy az emberek mennyire szeretnék, ha lenne védőoltás. Aztán egy évvel később pedig, amikor már rendelkezésre állt néhány vakcina, akkor nem győztek ellenérveket felsorolni, hogy miért nem akarják mégsem beoltatni magukat.

Sok ember véleményét meghallgatva és megismerve azt látom, hogy mindezek mögött az áll, hogy nem mernek, vagy nem akarnak meghozni saját életükre nézve egy nagyon jelentős döntést. És mivel félnek, hogy rosszul döntenek, ezért inkább halogatják a döntést, vagy egyáltalán nem döntenek. Valahol érzik, hogy jó lenne, ha teljesen elkerülhetnék a megbetegedést, de inkább megpróbálják megúszni a megfertőződést.

Hadd meséljek el egy másik példát! A napokban beszélgettem egy illetővel, aki nagyon őszintén elmondta, hogy rengeteg kérdése van a hittel, a Bibliával, a vallással, a bűnnel, az üdvösséggel és Krisztussal kapcsolatban. Mindent megkérdőjelez, amit csak eddig megismert, megtudott Istenről, a keresztyénségről, a hitről és az üdvösségről.

Tulajdonképpen nem az a baj, hogy rengeteg kérdés foglalkoztatja ismerősömet, melyekre szeretne választ találni. Még az sem baj, hogy a Szentírással és a hittel kapcsolatban tesz fel nagyon komoly kérdéseket. Hanem én azt látom problémának az ő életében, hogy hiányzik egy sziklaszilárd alap, amin állhatna, amihez viszonyítaná az életét. Hiányzik az az életéből, amit semmiképpen sem kérdőjelez meg. De mivel saját életének az alapjait is megkérdőjelezi, ezért csak az állandó bizonytalanság marad meg, amivel időnként nem tud mit kezdeni.

Úgy vélem, hogy Pál apostol nagyon sokszor találkozott hasonló filozofikus gondolkodású emberrel az ókori Kis-Ázsiában. Róluk írja a korinthusi gyülekezetnek: **²⁰Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világ vitázója? Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét? ²¹Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében, tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket. ²²És miközben a zsidók jelt kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek, ²³mi a megfeszített Krisztust hirdetjük...**

Visszatérve a Cselekedetek könyvéhez, az Ige leírja, hogy a római helytartó két évig tartotta fogva Pált Cézáréában. A barátai, lelki testvérei bemehettek hozzá, de azért fogságban maradt. Nagyon érdekes azt is olvasni, hogy zsidó származású feleségével, Druszillával is meghallgatták Pált, de azt a kihallgatást is félbeszakította Félix helytartó.

Hogy miért is nem hallgatta végig Pált? Mert **az igazságról, az önmegtartóztatásról és a jövő ítéletről kezdett Pál beszélni.** Tudni kell azt, hogy Druszilla úgy lett Félix helytartó felesége, hogy elcsábította korábbi férjétől, Azizusztól. Ráadásul a felesége, Druszilla Heródes Agrippa zsidó király húga volt.

Tehát ezek alapján úgy tűnik, hogy nagyon távol állt Félixől az önmegtartóztatás és az igazság is. Sőt, meglehetősen kegyetlen helytartó hírében állt, akinek most talán megszólalt a lelkiismerete. Talán

belegondolt abba, hogy ha valóban Isten ítéletet fog tartani, akkor őt lesz miért elítélnie. Ezért könnyebb volt csendre inteni Pált és elnapolni a meghallgatását, mint bűnbánatot tartani.

Mindezeket Félix még azzal is tetézte, hogy azzal akart kedvében járni a zsidóknak, vagyis Pál ellenségeinek, hogy 2 évig fogságban tartotta őt. És persze szerette volna, ha Páltól pénzt kap a szabadságáért.

Kedves Testvérek! A Cselekedetek könyvének következő, 25. és 26. fejezeteiben, amit most olvashatunk a Bibliaolvasó Kalauz alapján, már arról értesülünk, hogy az új helytartó Fesztusz lett. Ő is kihallgatta Pált, és ő is hasonló módon kedvében akart járni a zsidóknak.

De nemcsak az új helytartó, hanem Agrippa zsidó király is kihallgatta Pált.

Az apostol újból bizonyosságot tett Megváltó Uráról és Krisztusáról. Ezen a kihallgatáson hangzik el Agrippa király szájából a következő mondat: *Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztyénné legyek!* (26,28)

Mi történik itt? Gyakorlatilag ugyanaz, mint két évvel korábban Félix helytartó előtt is. Amint úgy érzi Agrippa király, hogy válaszút elé került, és dönteni kellene, hogy hisz-e Jézus Krisztusban, vagy elutasítja Őt, azonnal befejezik a kihallgatást. Nem mer, vagy nem akar dönteni a saját életét és üdvösségét érintő legfontosabb kérdésben.

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! Azt látom, hogy ma is hasonló a helyzet. Nagyon sok ember nem mer dönteni az olyan kérdésekben, melyektől az élete, a sorsa, a boldogulása függ. Sokan nem mernek dönteni, hogy elkötelezzék magukat szerelmük és társuk mellett, és ezért évekig nem fejlődik a kapcsolatuk. Nem jutnak egyről a kettőre, és akár egy idő után szakítás lesz a vége a nem fejlődő kapcsolatnak.

Mások talán benne vannak egy olyan kapcsolatban, egy olyan házasságban, melyben szenvednek, de nem merik kimondani azt, hogy most már elég.

Vannak, akik szeretnének munkahelyet váltani, de nem merik megtenni, hogy felmondanak, mert mi lesz akkor, ha még ilyet sem fognak találni?

És nagyon sokan vannak, akik nem merik magukat elkötelezni Krisztus mellett, mert félnek attól, hogy megmosolyogják őket a családban, vagy a munkahelyen. Inkább választják azt, hogy megpróbálnak csak titokban hinni Jézusban. Amikor nem látja őket senki, akkor egy kicsit Bibliát is olvasnak és imádkoznak, de ha szóba kerül a hit, akkor már bizonytalanok, akkor nem mondanak semmit. Megpróbálnak valami bölcsességet, okosságot kitalálni, amivel meg tudják könnyíteni saját dolgukat, ami talán egészen hasonló a kegyességhez, de mégsem mondhatja senki nekik azt, hogy „már te is hiszel Istenben?!”

Az emberek saját bizonytalanságukat pedig azzal igyekeznek leplezni és takargatni, hogy másoknak adnak nagyon határozott tanácsokat: tedd ezt, és ne légy ennyire határozatlan! Mondj fel a munkahelyeden, és keress más munkát! Válj el! Vagy éppen: Kérd meg a kezét és házasodjatok már össze!

Testvérem! Ez nem jó. Ez nem járható út! Nem helyes az, ha a saját életünk felől nem merünk dönteni, de másoknak nagy okosan határozott tanácsokat adunk, hogy mit kellene tenni.

És különösen a saját örökéletünkkel és üdvösségünkkel kapcsolatban nagyon fontos döntésre jutni. Nem lehet csak egy kicsit hinni, meg egy kicsit nem hinni. Jusson eszünkbe, mit mondott Illés próféta! **„Meddig sántikáltok még kétfelé? Ha az ÚR az Isten, kövessétek őt, ha pedig Baal, akkor őt kövessétek!”** (1Kir 18,21)

Isten Igéje döntésre hív. Ma is döntésre hív mindenkit, aki hallja az Igét. Istennek ma is az tetszik, hogy az Ige továbbadása, az evangélium elmondása, vagyis **az igehirdetés által üdvözítse a hívőket.**

Tudnunk kell, hogy bármikor beszélünk valakinek a hitünkről, vagy idézünk a Bibliából, akkor döntés elé állítjuk a másik embert. Döntse el, és mondja ki, hogy hisz vagy nem hisz Jézus Krisztusban! Döntsen Krisztus mellett. Mert **„Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt Isten egyszülött Fiának nevében.”** (Jn 3,18)

Cselekedje meg a Kegyelmes Isten, hogy tudjunk mi határozottan dönteni üdvözítő Urunk mellé. És adja meg nekünk az Úr, hogy szavaink és bizonyágtételünk által sokan Krisztus mellett döntsenek, és hívőkké legyenek! Ámen.

Loment Péter lelkész

Áldás: „**Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket!**”